

Teza: odroczenie rozprawy

Jeżeli OSD uznał udział obwinionej w rozprawie za konieczny , a ona w sposób należyty usprawiedliwiła nieobecność, to mimo braku wniosku o odroczenie, należało rozprawę odroczyć.

WO-107/16

ORZECZENIE

z dnia 4 października 2016 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego

Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Jarosław Sobutka

Sędziowie: SWSD Emilia Wanda Małkowska

SWSD Elżbieta Kucharska /sprawozdawca/

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale **Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego: radcy prawnego Krzysztofa Bodio**

po rozpoznaniu 4 października 2016 r. sprawy radcy prawnej A. B.

obwinionej o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

na skutek odwołania obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt: D 88/2016 Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w W.,

2.

orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego w kwocie 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc zł) pozostawia do rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w W..

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 8 marca 2016 r wydanym w sprawie sygn. akt D 88/2015 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. uznał obwinioną radcę prawnego A. B. winną tego, że od dnia 4 sierpnia 2015 r do 25 października 2015 r, pomimo wezwania Rzecznika Dyscyplinarnego, nie złożyła pisemnych wyjaśnień w sprawie o sygn. akt RD 223/15 tj. o naruszenie art.62 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego teks jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r w zw. z art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art.64 ust.1 i art.65

ust.1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył karę upomnienia oraz obciążył obwinioną kosztami postępowania w kwocie 500 zł.

Orzeczenie zaskarżyła w całości obwiniona, wniosła o jego uchylenie i ponowne rozpoznanie przedmiotowej sprawy w jej obecności ewentualnie o zmianę i uznanie jej za niewinną zarzucanego czynu.

Zaskarżonemu orzeczeniu w pierwszej kolejności zarzuciła nieważność orzeczenia, które zapadło w sytuacji jej usprawiedliwionej nieobecności. W dalszej kolejności zarzuciła Sądowi I instancji błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że w sposób świadomy i zaplanowany nie podjęła w terminie korespondencji kierowanej do niej przez Rzecznika Dyscyplinarnego. W związku z tym zarzutem wniosła o przeprowadzenie dowodu z akt spraw toczących się przed organami Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie sygn. D 91/15, DO 154/2015 oraz RD 223/15.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. W niniejszej sprawie zaistniały podstawy do wyjścia przez Sąd poza granice zarzutów określonych w odwołaniu.

Art.74¹ ustawy o radcach prawnych /tekst jedn. Dz.U.2010 Nr 10, poz.65/ stanowi, że w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisu Kodeksu postępowania karnego.

Odwołanie obwinionej zasługuje na uwzględnienie.

WSD ustalił, iż pismem z dnia 2 lutego 2016 r obwiniona wezwana została na rozprawę wyznaczoną przez OSD Okręgowej Izby Radców Prawnych na dzień 8 marca 2016 r z adnotacją „**Stawiennictwo na rozprawie jest obowiązkowe**”.

W dniu 7 marca 2016 r do OSD wpłynęło pismo obwinionej z prośbą o usprawiedliwienie jej nieobecności na rozprawie wyznaczonej na dzień 8 marca 2016 r z powodu urazu stawu skokowego. W załączeniu przedłożyła zwolnienie lekarskie od dnia 1.03. do dnia 15.03.2016 r. Jednocześnie w nawiązaniu do tego pisma w dniu 8 marca 2016 r doręczyła zaświadczenie wystawione przez lekarza sądowego stwierdzające niemożność stawienia się na rozprawie w dniu 8 marca 2016 r.

W powołanym piśmie obwiniona, prosząc o usprawiedliwienie jej nieobecności na rozprawie, nie złożyła wniosku o odroczenie rozprawy.

Na rozprawie w dniu 8 marca 2016 r przewodnicząca poinformowała o wpływie pisma obwinionej z dnia 7.03.2016 r.

Sąd I instancji, powołując się na art.68³ ust.2 i 5 ustawy o radcach prawnych, postanowił o prowadzeniu postępowania bez udziału obwinionej uznając, że jej obecność na rozprawie nie jest konieczna, a usprawiedliwiając swoją nieobecność nie wniosła o odroczenie rozprawy.

Art.68³ ust.2 ustawy o radcach prawnych stanowi:

„Niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy na rozprawę, posiedzenie lub wezwanie rzecznika dyscyplinarnego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy lub przeprowadzenia czynności, chyba że należycie usprawiedliwią oni swoją nieobecność, jednocześnie wnosząc o odroczenie lub przerwanie rozprawy lub posiedzenia lub o nieprzeprowadzenie czynności przed rzecznikiem, albo sąd dyscyplinarny z ważnych przyczyn uzna ich obecność za konieczną”.

Art. 68³ ust.5 ustawy o radcach prawnych stanowi:

„Należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa obwinionego lub jego obrońcy na rozprawie lub na wezwanie rzeczownika dyscyplinarnego wymaga wskazania i uprawdopodobnienia wyjątkowych przyczyn, zaś w przypadku choroby – przedstawienia zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie”.

Zdaniem WSD obwiniona w sposób należyty usprawiedliwiła nieobecność na rozprawie w dniu 8 marca 2016 r, przedkładając zwolnienie lekarskie i zaświadczenie wystawione przez lekarza sądowego stwierdzające niemożność stawienia się w tym dniu na rozprawie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie podziela stanowiska Sądu I instancji, który uznając, iż obecność obwinionej na rozprawie nie jest konieczna, prowadził postępowanie bez jej udziału. Przeczy temu treść pisma z dnia 2 lutego 2016 r, którym obwiniona została wezwana na rozprawę ze stawiennictwem obowiązkowym.

W tym stanie rzeczy, skoro Sąd uznał udział obwinionej w rozprawie za konieczny, a ona w sposób należyty usprawiedliwiła nieobecność, to stosownie do art. 68³ ust.2 ustawy o radcach prawnych, mimo braku wniosku, należało rozprawę odroczyć.

Sąd I instancji, rozpoznając sprawę pod nieobecność obwinionej, naruszył normy prawa procesowego – art.6 k.p.k. w zw. z art.439 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 68³ ust.2 ustawy o radcach prawnych.

Art.436 k.p.k. stanowi, że sąd może ograniczyć rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego postępowania.

Wobec tego, że proceduralne uchybienia Sądu I instancji uniemożliwiły dokonanie merytorycznej oceny zaskarżonego orzeczenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny, w zgodzie z art.436 k.p.c., ograniczył postępowanie odwoławcze do stwierdzenia naruszenia przepisów art.413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k., które miało wpływ na jego treść.

Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nastąpiło z powodów wskazanych w art.439 § 1 pkt 11 k.p.k. na korzyść obwinionej.

Z tych powodów Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.